LIBRIS | We know books

CIPRIAN ALBU

Inspiră adânc! Expiră!

Editura SEDCOM LIBRIS
Iași, 2017

LIBRIS | We know books

Cuprins

Capitolul 1
Inspiră! 7

Capitolul 2
Femeia fatală 27

Capitolul 3
Bănci 45

Capitolul 4
Simona 59

Capitolul 5
Adela 81

Capitolul 6
22:45 101

Capitolul 7
Expiră! 131

LIBRIS | We know books

Capitolul 1

Inspiră!

Dimineața era singurul moment al zilei care îi plăcea.

Savura în liniște cafeaua într-un colț din bucătărie și își imagina că e singurul om de pe pământ. Într-un fel chiar era. Nimic din zgomotul orașului care își începea truda de claxoane și nervi nu răzbătea până la el. *Inspiră adânc. Expiră.* Citise undeva tâmpenia asta. *Ha, chiar cum ar fi să trebuiască să îți amintești că trebuie să respiri. Comic, nu?*

Zâmbi gândindu-se cum îi va spune poanta asta la birou, cu un rânjet sarcastic pe față, primului coleg pe care îl va vedea la birou că se înfurie pe motiv că nu merge copiatorul sau pentru că iar au mutat idioții ședința la șapte seara, dracu' să-i ia cu ședințele lor cu tot. De fapt, dincolo de efectul pe care, cu siguranță, replica lui îl va avea asupra colegilor de birou, parcă începea să-i placă și cum sună, ca o mantra

LIBRIS We know books

secretă, a unei societăți secrete, cum ar râde cretina aia de la contabilitate dacă l-ar auzi cum repetă el „secretă". Ia mai du-te tu la dracu', auzi la ea, o freacă pe ea grija cum spune el „secretă" și de câte ori. *Dar ce, frate, e cu porția sau cum? Dă-o naibii,* răspunse gândului obraznic. A, daaaa, da, da, ea e prima pe listă, clar da. Cu prima ocazie când o vede stresată i-o toarnă, clar. Și ce-o să mai râdă și Fane, stai numai să-l vezi.

Adevărul e că Fane e băiat fain, chiar e un tip OK, numai să nu râdă cineva de el, că atunci e jale, o dă în bâlbâială și se înroșește la față ca o fată mare. Da, da, bun băiat. Hmm, chiar, ce-ar fi să încerce replica pe Fane, că oricum cretina de la contabilitate, Hitlerița, cum îi zic băieții, nici nu cred că ar înțelege gluma și parcă o văd în ședință cum iar se ia de mine, ca ultima dată, că vezi, frate, noi suntem ăia care cheltuim prea mult și depășim bugetele, da' când te-ai dus cu șefu' în delegație și v-ați așa și pe dincolo și după aia ați pus totul pe decont, cum a fost?, atunci nu mai depășeați bugetul? Că mi-a zis mie tipa aia mișto, aia nouă, tinerică și cu fundu' mare cum stă treaba când s-a uitat în acte la voi la contabilitate. Șmecher rău șefu' și nici nu-i băiat rău. Chiar nu! Să-l vezi cum ține la glume cu băieții, că și noi, ohohooo, că și avem cu cine, nu-i vorbă, că de câte ori îl văd, îl întreb: „Șefu'? știți cumva ce face Hitlerița?" Și el zice: „Hitlerița face pița". *Nu, nu, clar nu, băi n-auzi, sub nicio formă nu folosești replica asta cu șefu', ce, te-ai tâmpit, vrei să te dea afară?*

Dap, cam ăsta era momentul preferat al zilei, când savura cafeaua la ibric făcută cu o seară înainte și pe care o bea în fotoliul lui favorit, fumând țigară după țigară și urmărind

LIBRIS We know books

fumul care urca leneș până la tavanul crăpat pe alocuri, că cine să-l repare și când? S-o ia dracu' și pe aia cu toate nevrozele ei că din cauza ei ne-am despărțit, chiar și Fane zicea: *cum, băi, au apucat-o așa din senin pandaliile, aiurea, în tramvai? Da, frate, chiar așa, să mor eu dacă i-am zis ceva sau am stresat-o cu ceva, că era totul chiar mișto, stăteam împreună, ne mai iubeam, ne mai certam, mai o ieșire la munte, mai o petrecere, ca doar mă știi că nu-s din ăla care să stea în casă ca eunucu' și într-o dimineață, mi-a zis: e gata!* Și am rămas mut, că știam că nu se referă la omleta din tigaie, avea așa un aer serios și îndârjit în ea, se vede că acumulase multe și i-am spus cât se poate de calm:

— Ai pus și sare în omletă, că mereu uiți chestia asta și n-are niciun gust?

S-a uitat la mine prin mine, cu furie, de parcă nu știu ce chestie îngrozitoare dădusem pe gură:

— Da, e gata și omleta.

Și-a luat haina din cuier și: *Pa!*

— Stai, stai un pic, am făcut o glumă, știi cum sunt eu glumeț, hai, măi, Eli, chiar nu e motiv să te superi!

— Nu, e gata, plec, lasă-mă, am zis e gata!!

— Hooo, că nu e nevoie să urli așa, dar pot să știu și eu ce naiba ai?

Era ca un *déjà-vu*, aceeași privire împietrită și același rictus schimonosit pe fața ei plină de fard. Ar fi putut fi chiar comic dacă n-aș fi știut că vorbește serios. Era ceva grotesc în modul în care i se încrețea pielea la colțul buzelor și toată încruntarea asta o îmbătrânea cu zece ani, *dar, frate, asta e, lasă femeia să se exprime, să dea frâu liber sentimentelor,* nu așa zi-

LIBRIS We know books

ceau toate cărțile de psihologie? Chiar și doctorul ăla bătrân care l-a ascultat prima dată în cabinetul lui obscur de la etajul 12 al blocului turn, încropit într-o cămăruță în care abia încăpeau o masă și două scaune și la care îl dusese maică-sa să scape de depresia despărțirii de Simona. Avea doar 19 ani, cum dracu' să ai depresii la 19 ani, parcă îl auzea pe taică-su, prima și ultima dată când l-a interesat subiectul, și tavanul era tot crăpat și la baie apa clipocea *pic, pic, pic* din robinetul stricat și maică-sa nu se mai isteriza și nu mai amenința pe nimeni că pleacă, nu, frate, își vedea de viața ei așa cum era și dacă tavanul era crăpat un pic și varul era sărit de pe pereți pe ici, pe colo, nu mai murea nimeni și nici nu venea sfârșitul lumii. Uite, maică-sa, cu siguranță, ar fi putut face reclamă la textul ăla *Inspiră adânc. Expiră!* cu chipul ei blând și fără pretenții de la viață, da, chiar așa, mama ar fi perfectă pentru o reclamă la chestia asta, te-ar convinge instant că e persoana care știe să respire „ca la carte".

Și totuși și-a pus haina pe ea și n-a zis nimic. S-a uitat în sus la tavanul crăpat, a zâmbit prostește ca atunci când îi făcea câte o surpriză și anticipa reacția lui de copil răsfățat, a deschis ușa cu un gest larg de parcă ar fi fost poarta vreunui palat de nabab și dusă a fost.

— Eh, las' că se întoarce ea, i-a zis Fane, a doua zi, la cafea.

— Nu știu ce să zic, Fane, cred că de data asta e serioasă, nu știu, am așa sentimentul că e gata de tot. Prea era serioasă și n-a vrut să vorbească nimic. Numai s-a uitat la mine cu privirea aia, știi tu care, de profesoară severă și atât a fost. A plecat.

LIBRIS We know books

Se gândea acum, în timp ce aburii cafelei se împleteau cu fumul de țigară, țesând haotic un dans efemer, că nici nu-și dădea seama ce-i lipsește mai mult: baia lungă pe care o făceau împreună sâmbătă la amiază, în zilele geroase de iarnă, bucurând-se nu atât de apa fierbinte sau de trupurile lor goale, cât de sentimentul că niciodată în viața lor nu vor mai simți o asemenea liniște și că în sfârșeala asta plăcută care le toropea toate gândurile s-ar fi scufundat pentru totdeauna dacă nu ar fi trebuit să iasă din cadă de rău ce li se făcea la amândoi. Sau poate când stăteau întinși pe pat, el fumând, ea relaxată, după ce făceau dragoste și ascultau Pink Floyd și era noaptea târziu și gândul că a doua zi la serviciu nu vor fi în stare de nimic era mai puțin important și, de fapt, nu conta nimic în momentele alea, și degetele ei fine desenau o spirală pe pieptul lui și coborau mai jos, pe abdomen, și el ar fi dat orice să-i spună *te rog, nu mă mai chinui*, dar n-o făcea pentru că ăsta era jocul lor de după și n-ar fi îndrăznit s-o întrerupă nici pentru un cutremur de 7 grade, pentru că îi plăcea să își imagineze desenele pe care le făceau mișcările ei.

Nu, gata cu asta, nu are sens să mă gândesc acum la asta, parcă m-am tâmpit, zău așa, ce rost are, *fuse și se duse*, cum ar zice Fane.

La fel a fost și cu Simona, în perioada aia a *băncilor*, când tot universul îi stătea la picioare și zeii se plecau în fața lui cu sfială, mirați de faptul ca un puști de 19 ani descoperise de unul singur neliniștea în stare pură.

Din aburii cafelei și din fumul de țigară se țesea din nou arătarea ciudată care-l chinuia de ceva timp în fiecare

LIBRIS We know books

dimineață cu discuții insipide și uneori chiar și la birou, ba mai mult, săptămâna trecută a stat cu ei la ședința de analiză a performanțelor, doar stătea acolo, pe scaunul din fața lui și rânjea cu dinții ei stricați și toată scena îi provoca o greață de nedescris, deși ar fi trebuit să îi fie măcar puțin frică. Colegii însă păreau să ignore arătarea și ce era cel mai ciudat era faptul că așa cum apărea, la fel de repede se făcea nevăzută, ca și cum ar fi avut puteri magice, ori el știa foarte bine că singura magie pe care o trăise vreodată era atunci, în perioada *băncilor*, cu Simona.

Da, asta era o amintire pe care nu avea rost să o alunge acum din minte, așa că a lăsat să-l învăluie ca un drog de zi imaginea asta, când ea i-a spus prima dată *te iubesc*. Ea lui. Da, ea lui. Mai târziu, când au discutat despre primul *te iubesc*, el a dat vina pe florile de tei și mai ales pe stelele căzătoare care, în noaptea aceea, când au stat prima dată pe bancă, s-au aruncat cu furie peste pământ, lăsând în urmă galaxii și lumi ciudate, în care nimeni nu spunea *te iubesc* pentru că nu tuturor semințiilor le e dat să viseze cu ochii deschiși.

Primul meteorit, de mărimea unui porumbel, a pătruns în atmosfera pământului la ora 22:45 și, într-un mod bizar, toți cei care i-au urmat, vreo câteva sute de mii, conform estimărilor oficiale, s-au izbit de învelișul terestru la aceeași oră, 22:45, deși, în mod normal, fenomenul a decurs câteva zeci de minute. Toate fragmentele cerești își terminau brusc călătoria izbindu-se de atmosfera pământului și aprinzându-se instantaneu, dar nimeni nu știa atunci că totul făcea parte dintr-un experiment izvorât dintr-o entitate aflată la sute de

LIBRIS We know
mii de ani lumină, care, neavând nimic mai bun de făcut într-o dimineață, trimisese pe Pământ, înmagazinate în mici fragmente de meteorit, toate sentimentele moarte demult din galaxiile civilizate.

(Tot un meteorit de mărimea unui porumbel, mă rog, ce mai rămăsese din el în urma combustiei, avea să fie și cauza dispariției Simonei, stabilită de procurorii de caz câțiva ani mai târziu, când doi copii care se jucau la marginea orașului au văzut sub balustrada unui pod ceva care părea a fi părul unei femei atârnând nefiresc în bătaia vântului și mai ales strălucind a negru-albăstrui).

Dacă l-ar fi întrebat pe el procurorii, le-ar fi spus că inflexiunile albăstrui ale părului ei brunet sunt o chestie naturală și nu erau cauzate de niciun meteorit și că primul lucru pe care l-a iubit la ea nu au fost ochii, mama ei de treabă, ci părul ei lung și des, că i-a și spus o dată în glumă: *hai să fugim în lume, Simo, tunde-ți părul, vinde-l și hai să fugim.*

Cât de simple erau pe atunci lucrurile, nu existau corporații și ședințe târzii și planuri de carieră și delegații în care abia aștepți să vină seara să ieși în oraș cu băieții pe care îi vedeai în fiecare zi la birou și care, în nopțile alea, se transformau în adevărate bestii urlând la lună și mai ales după toate fetele de pe stradă și din club, bându-și mințile și mai ales bonusurile și care a doua zi erau aceiași tipi sobri, îmbrăcați elegant și purtând discuții politicoase pe holuri sau la cafeneaua din colț, interesându-se de ultima aplicație pe *iPhone* sau de ultimul album apărut pe *iTunes*. Da, chiar așa erau băieții de la birou când ieșeau din clădirile de sticlă și în

LIBRIS We know books

locul frazelor pretențioase pe care le foloseau fără să le înțeleagă nici pe jumătate, slobozeau cele mai caraghioase răcnete și se autoiluzionau că, de data asta, sigur pun și ei mâna pe ceva în club, că doar n-am venit să stăm aici să ne uităm, că nu-i galerie de artă. Deși, dacă e să ne luăm după fluieratul admirativ pe care Fane îl scotea ori de câte ori vreun exemplar mai reușit de corporatistă transformată în amazoană de noapte își unduia fesele lucrate cu sârg la sală în fiecare după-amiază de vineri, ai fi putut spune că era, totuși, un fel de expoziție.

— Chiar așa, ce-ai făcut TU în ultima delegație, că ai fost tare misterios de când te-ai întors, deschise discuția arătarea, ghemuită acum pe scaunul din fața lui.

— Pfuuu ce m-ai speriat, să te ia dracu', băi, nu mă poți avertiza și tu cumva înainte să apari?

— Ha, ha, ha, râse ca un fel de tuse măgărească arătarea, normal că te-am speriat, nu vezi ce adormit ești încă? La cine visai așa cu ochii deschiși, hai, zi-mi repede, cum o cheamă?

— Pe cine?

— Hai, lasă teatrul și spune-mi cum o cheamă.

Ar fi vrut să-i arunce cana cu cafea în cap și ar fi făcut-o de-ar fi avut vreunul, fie și numai pentru faptul că îi întrerupsese reveria despre Simona și despre *bănci*, ca să nu mai zic despre modul absolut enervant în care îl descosea în fiecare zi, de ziceai că-i la tribunal în fața judecătorului, sau mai rău, însurat în fața nevestei. Mai încercase de câteva ori să distrugă arătarea, dar pesemne că ori era antrenată foarte bine și contorsionistă, ori, pur și simplu, așa cum credea el,

LIBRIS We know books

apărea și dispărea cum avea chef, pentru că de câte ori obiecte din casă luaseră direcția arătării, aruncate cu furie, nu se alesese decât cu cioburi sparte și, eventual, țipetele îngrijorate ale vecinilor. Ba chiar, o dată, când arătarea apăruse la birou, a aruncat în ea cu singurul obiect pe care îl ținea non stop în mână, telefonul de serviciu, care s-a făcut țăndări izbindu-se de masa din fața lui, ajungând bucăți din el până la ușa de sticlă mată de la biroul șefului. A fost, de altfel, a doua oară în viața lui când a ajuns la psiholog, trimis de șefu', care l-a luat frumos de după umeri și i-a spus:

— Prietene, nu se rezolvă cu un concediu la tine, așa că te trimit direct la psiholog.

— Păi da, că din cauza ei a ajuns iar la psiholog, și de data asta n-a mai fost ca atunci cu moșu' ăla de la etajul 12, care ți-a prescris două calmante și ți-a recomandat dușuri reci să scapi de angoasă. Dar lasă asta acum și povestește, cum a fost în delegație, hai, zi tot. Sau spune ce vrei tu, dar nu mai sta așa cu privirea aia tâmpă că deja mă enervezi.

Își aminti o fracțiune de secundă de Fane, de Hitlerița și de șefu' și îl pufni râsul. Isprăvile din ultima delegație au fost chiar din acelea de rămas în analele firmei, ar fi trebuit să angajeze un cronicar care să arhiveze toate amintirile, deși singura dovadă palpabilă, o fotografie de grup, în care toți zâmbeau frumos, înainte de ședință, era absolut banală. În spatele lor se înălța, semeț, hotelul din creierii munților. În poză erau aliniați ca de obicei, în mijloc șefu', cu frizura lui de adolescent întârziat și țepii aferenți, în dreapta lui Hitlerița cu decolteul ei foarte generos, Fane lângă ea, după care restul co-

LIBRIS We know books

legilor. Singurul care se uita total aiurea era Fane, ai fi zis că e din alt film, avea capul întors spre amanta șefului și părea să-i șoptească ceva la ureche, ținea buzele strâns lipite, foarte aproape de ea. Restul îi zâmbeam prostește colegului cel mai nou, cel desemnat de șefu' să facă poza de grup.

La scurt timp după terminarea ședinței și după masa de seară, micul club de la subsolul hotelului era ticsit de lume. Stăteau îngrămădiți ca într-o cutie de creioane cerate, erau și fetele de la contabilitate și cele de la resurse umane acolo, șefu' ține foarte mult la noțiunea de echipă lărgită și simbioză între departamente, iar băieții erau, desigur, mai mult decât bucuroși. Tipele de la *haș_er* erau cam trecute și în afară de a zâmbi politicos nu prea era cine știe ce de capul lor, oricum nu înțelegeau niciodată nimic și, în general, păreau rupte de orice realitate, dar fetele noi de la contabilitate și audit financiar, mai ales cele mai noi, Irina și Ema, păreau mult mai dispuse să rupă *shot*-urile în două cu băieții până dimineață. Fane era în al nouălea cer, vorbea despre ele de parcă ar fi fost descoperirea lui și el le-ar fi angajat:

— Ai văzut, fratele meu, ce ți-am zis? Spune tu, ți-am zis sau nu ți-am zis?

— Da, mi-ai zis, par pe treaba lor fetele. Generația nouă, e altceva.

— Păi da, că știe Fane ce zice, și m-am interesat, suntem și prieteni pe *facebook*, ehe, știe Fane meserie...

— Băi, dar repede te-ai mai mișcat. Când ai avut timp? Că abia le-a angajat, nici nu s-a uscat cerneala pe cartea de muncă.